

Àlex Crivillé: «Guanyar, això és tot»

Difícilment pot explicar-se com Àlex Crivillé, superant els pronòstics més optimistes, s'ha fet en guany amb el títol mundial dels 125 cc. Als seus 19 anys, l'única explicació possible és la ja intuïda pels que saben de la seva curta trajectòria esportiva. Que sobre una moto de competició, «el noi de Seva» només coneix una paraula: guanyar.

—*¿Què s'experimenta quan es creua la línia d'arribada en primer lloc i es guanya el Campionat del món dels 125 cc?*

—La veritat és que penses que per fi s'ha acabat la temporada i has arribat a ser campió del món. L'esforç realitzat al llarg de l'any, aleshores, cobra sentit i tota la gent que t'ha ajudat, espònsors, equip, tothom, doncs, els has pogut recompensar, ¿no? I quedes el màxim de content, més ja no pots demanar.

—*¿I eres conscient de tota aquesta gent mentre corries l'última cursa, pensaves en tothom que estava pendent de tu, que esperava que no caiguessis, que no trenquessis la moto...?*

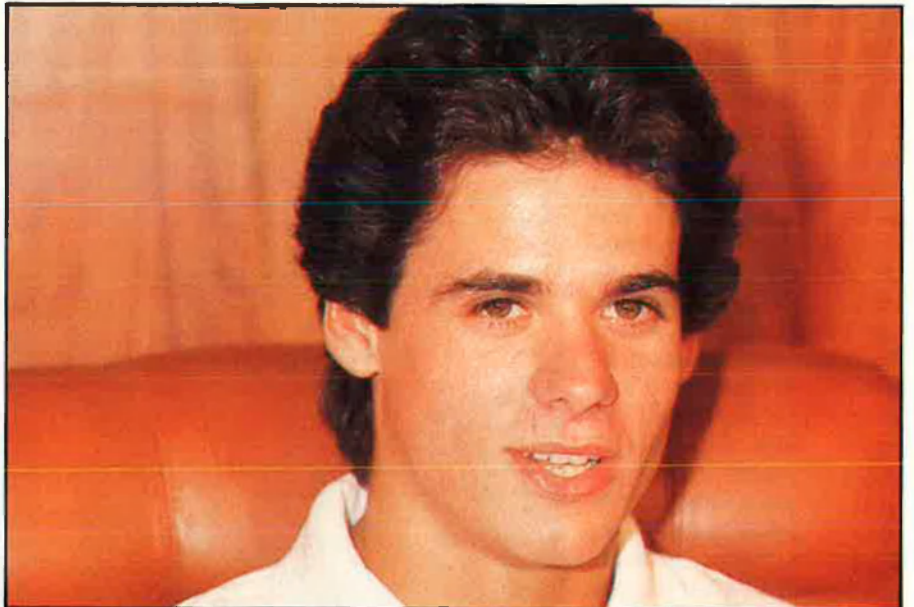
—Era molt conscient d'aquesta pressió, sí. Sabia que no podia caure ni fer cap errada. De fet, durant la cursa només tenia al cap guanyar i no caure.

—*Fa l'efecte que, quan ets damunt la moto, passes de tot i només veus la línia d'arribada.*

—Home, en l'última cursa vaig veure que podia guanyar, i vaig trobar que era més còmode estirar i anar primer que estar allí amb tot el grup, amb el perill que comportava.

—*Al Grand Prix vas tenir una caiguda molt espectacular. Quan tornes a veure les imatges, ¿quina impressió et fa?*

—Potser ara ja res, perquè l'he vista moltes vegades, aquella imatge. Però al principi... Sembla que m'hagi d'haver fet molt mal, és una caiguda bastant forta. És, de fet, una de les

DOMÈNEC UMBERT

«Els de la Derbi haurien d'haver vist que jo tenia ganes i forces per a anar al davant».

caigudes més espectaculars que he vist aquest any... Surts de la moto i vas disparat...

—Voles.

—Voles molts, molts metres. L'impacte contra l'asfalt és dur, però no ho notes perquè estàs en calent. Són uns segons que passen ràpid.

—*¿De mica en mica has anat perdent la fama de corredor temerari que tenies.*

—Penso que sí. Cada vegada sóc més professional. L'any passat potser estava una mica desconcertat per ser el tercer pilot, i volia anar més ràpid que les possibilitats que tenia. Aquesta temporada, però, formo part d'una escuderia en la qual vaig de número u i les coses han canviat.

—*Es parlava l'any passat a Derbi de la «màfia valenciana», és a dir, que l'Aspar i l'Herreros et frenaven per no perdre la seva supremacia dins l'equip. ¿El temps ha fet versemblant aquesta versió?*

—Sí. Però el problema no és que fossin valencians. Eren dos pilots, i jo era el tercer, i sent el tercer pilot no

podia fer el que volia. Van ser moltes coses; però, vaja, estan ja passades. Ara suposo que se'n deuen haver adonat.

—*¿Els de la Derbi es van equivocar amb tu?*

—Jo penso que sí. Crec que haurien d'haver vist que jo tenia ganes i forces per anar al davant.

—*¿Què ha significat el teu germà Josep en la teva carrera esportiva?*

—És qui m'ha ajudat des d'un principi, des que vaig començar a córrer quan tenia catorze anys. Sempre ha estat al meu costat. Si sóc on sóc és gràcies a ell.

—*¿Què penses del «fenomen Crivillé», que la gent sembla que et faci més costat que al mateix Sito Pons?*

—Imagino que deuen ser coses de l'edat, que em veuen més jove.

—*I que no fas els numerets que fa ell amb la bandera espanyola.*

—No ho sé.

—*¿Per què no vas agafar, com el Sito i l'Herreros, la bandera espanyola quan eres al podi?*

«Corro en moto perquè m'agrada, únicament.

—Bé, perquè sóc de Catalunya, ¿no? En tot cas hauria agafat les dues, la catalana i l'espanyola.

—Per a quedar bé amb tothom.

—Sí.

—¿Què va dir-te l'Aspar quan vau acabar l'última cursa?

—Bé, em va felicitar i ja està. Va quedar bé, suposo.

—¿Esteu picats? ¿Encara us dura?

—Bé, ara l'Aspar va a la seva i jo vaig a la meua. Ell intenta guanyar curses i jo intento guanyar curses, això és tot.

—¿El Champi Herreros ja es mereixia el campionat mundial, ¿no?

—Sí, ja li tocava. Ha estat lluitant molts anys per aconseguir el títol, i se'l mereixia. Sempre ha tingut la mala sort a sobre, i gràcies a Déu que ha pogut assolir el campionat, ja que era l'últim any dels 80 cc i era molt important per a ell.

—¿Com assumeixes la popularitat que de sobte t'ha vingut a sobre?

—Ha estat massa ràpid, potser. Molta gent, quan vaig pel carrer, em reconeix i em saluda, i no paro de firmar autògrafs. Ho porto bé, però no és fàcil, ¿no? Perquè quan vas a prendre alguna cosa a un pub, tota la gent t'està a sobre, i has de vigilar el que fas i tot... Però, vaja, és el preu de la fama, que diuen.

—¿I dóna gust o no?

—A mi, no.

—¿Per què corres en moto?

—Perquè m'agrada, únicament. Ara m'he hagut de fer professional, i està bé. Tens més responsabilitats i no pots prendre't la moto com un hobby, però és un pas lògic que havia de fer.

«Faig por a 'Aspar'»

El pròxim novembre farà dos anys que publicàvem a les pàgines d'EL TEMPS (núm. 179) la primera entrevista a Àlex Crivillé. «Faig por a Aspar» n'era el títol. Aleshores, l'actual campió del món dels 125 cc era un noi de disset anys de la localitat de Seva, l'Osona, introvertit, tímid i caut. Unes declaracions d'ell a la premsa havien provocat un dels episodis més desagradables que recorden els responsables de l'equip de competició de la Derbi, el seu equip aleshores. Ben aviat, però, les coses van prendre el rumb correcte. I és que Àlex Crivillé era molt més que un personatge polèmic, un *enfant terrible*. Pensava que li era difícil d'entendre que havia d'aturar-se a boxes quan podia assolir el podi per cedir el seu lloc a un company d'equip, perquè aquestes eren les ordres de l'escuderia. Si ell havia anat més ràpid... ¿No es tractava d'això en una cursa de motos?

Després d'aquella entrevista, de tornada cap a Barcelona, l'*enfant terrible* havia deixat de ser-ho. Era d'allò més fàcil comprovar que tot partia d'una raó: que Àlex Crivillé encara no coneixia el significat de la paraula perversitat. Ingènuament contestava amb un sí lògic a la pregunta de si no seria que feia por a Aspar, i l'entrevista ja tenia títol.

Dos anys després, l'Àlex, més madur i assenyat, centrat i segur, sembla desconèixer, encara, què vol dir perversitat. Això no obstant, l'entrevista aquesta volta no té un títol tan cridaner. El noi de Seva no ha canviat. Les coses, al voltant seu, ja van agafant per elles mateixes un únic ordre lògic. Senzillament, l'ordre de l'Àlex: l'humà. □

E. Company